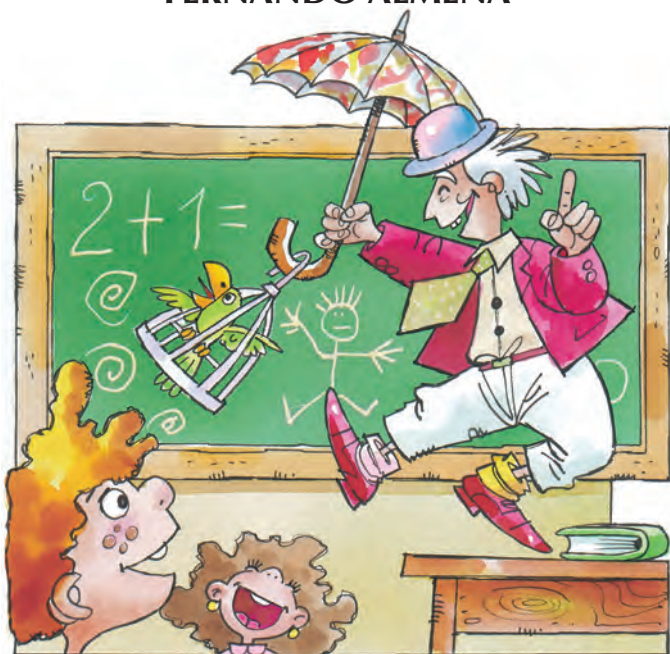

El *m*estre *P*runa

FERNANDO ALMENA

Sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright, queda rigorosament prohibida la reproducció total o parcial d'esta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic. Podran fer-se'n citacions literals sempre que se'n mencione la procedència.

Il·lustració

Antonio Perera

Coordina la col·lecció

Equip Dylar

Disseny

Alfonso Méndez Publicitat

Maquetació

copion

Fotomecànica

copion

Impressió

Brosmac, S.L.

Dipòsit legal:

ISBN: 978-84-96485-44-0

© Fernando Almena

© DYLAR ediciones
Tel.: 902 44 44 13
e-mail: dylar@dylar.es
www.dylar.es

FERNANDO ALMENA

El *m*estre *P*runa

Fernando Almena

Coneixes l'autor?

Els orígens com a escriptor d'este cordovés de naixement, els trobem en el teatre, gènere en què ha obtingut nombrosos premis. Més tard, s'endinsa en la literatura infantil i juvenil i publica un gran nombre de llibres, que es reparteixen entre teatre i novel·la, encara que també ha publicat poesia i conte.

En novel·la per a xiquets ha sigut guardonat amb el premi El Barco de Vapor, i en teatre infantil, amb el premi AETIJ i el premi Teatro Guerra. Està inclòs en la llista d'honor del Banc del Llibre de Veneçuela i per tres vegades en la de la CCEI.

No només és variat en els gèneres que escriu, sinó també en les temàtiques, de caràcter històric, ciència-ficció, llegendes, fantasia, humor...

Emplena la fitxa

L'autor d'*El mestre Pruna* es diu

.....

i va nàixer a

El primer que va escriure pertany

al gènere de

Va obtenir el premi

..... en novel·la infantil

i el premi

i el en

teatre infantil.

Escriu sobre temes variats com ara

.....

.....

Principi de setembre

L'estiu preparava el seu equipatge disposat a iniciar un llarg viatge —o curt, segons es mire— pel temps per a nàixer novament, en un cicle sense fi, al cap de nou mesos. No havia de ser menys que qualsevol bebé!

La gent del barri, al contrari, desfeia el seu equipatge després d'unes sempre breus vacances.

—És que hauria d'haver-hi un mes de treball i onze de vacances —sentenciava el senyor Simeó com si fóra un filòsof.

El senyor Simeó era l'amo d'un hotel en la costa, i durant les vacances feia

el seu agost. Vaja, que s'omplia les butxaques.

Però deixem en pau el senyor Simeó, que no se li ha perdut res en esta història.

El col·legi es preparava també per a l'inici del nou curs. La senyora Tomasa era l'encarregada d'organitzar el xafarranxo de neteja, de ventilar les aules, de llevar la pols i els xiclets apegats als pupitres i d'arrancar les vint teranyines de tots els estius.

—Esta vegada han sigut vintiquatre.

—Caldrà controlar-les l'any pròxim —va contestar amb broma el director, que era un maniàtic dels controls.

—Res d'això, caldrà prendre mesures —va respondre amb un gest malhumorat la senyora Tomasa.

—Tampoc discutirem per una teranyina més o menys.

—Clar que sí. En un col·legi han de donar exemple de disciplina fins els

aràcnids —va insistir l'encarregada de la neteja, que, de zoologia, en sabia moltíssim.

El director era jove, com la resta del professorat d'aquell centre. A pesar de la seua joventut, ja s'havia guanyat, sense majors mèrits ni oposicions, una bona panxa i una espectacular calba, que era tot un monument al meló d'Alger. Clar que la falta de pèl en la teulada, la compensava amb una embolicada, negra i llarguíssima barba. Vestia sempre, com si fóra l'uniforme de treball, uns vaquers descolorits i una camisa de quadres cridaners.

Els professors s'havien incorporat als seus llocs a fi de disposar-ho tot per al començament de les classes. Havien arribat tots excepte un, del qual no es tenia cap notícia. Precisament l'únic nou, que accedia al col·legi de la capital després de molts anys exercint per pobles, segons constava en el seu expedient.

El senyor Onofre, el director, que estava enfurit perquè considerava una falta de responsabilitat i de disciplina el retard injustificat del nou mestre, passejava nerviós davant del professorat com un capità de vaixell enfront d'una tripulació rebel.

—Açò no es pot tolerar. Que siga un senyor major no l'autoritza a incorporar-se quan li done la gana. Vosaltres sabeu que m'agrada reunir-vos abans del començament del curs per a planificar-ne el desenvolupament. Us en parlaré a pesar de la seua absència. Però, quan vinga, em sentirà. És clar que em sentirà! En fi, abans que res, vull comentar-vos que enguany... bla, bla, bla.

Els va clavar tal rotllo, que quasi els torna bojos. Fins i tot un dels professors es va quedar adormit en un racó. El senyor Onofre li va preguntar:

—Ho tens clar, Manolo?

—Com no ho he de tindre clar, si porte cinc anys sentint-te el mateix discurs!

Va arribar, finalment, el dia de la inauguració del curs escolar i el nou professor seguia sense aparéixer.

El senyor Onofre es va posar el vestit fosc de les bodes, que sols es posava en les grans solemnitats, i es va adornar amb una corbata de llacet roja, que es lligava a la barba, ja que en el coll, davall de tant de pèl, no hi havia manera de veure-la, i es va dedicar a donar la benvinguda als alumnes i a saludar els pares. Somreia a tots, però se li notava certa preocupació o que alguna cosa el turmentava. I és que no aconseguia oblidar-se de la tardança del nou professor. «Em sentirà. I com, em sentirà», es repetia.

Els pares, a poc a poc, van anar abandonant el col·legi. El senyor Onofre deia adéu amb la mà als més ressagats, quan va reparar en un individu curiós i sorprenent que s'hi acostava amb passos de pingüí i amb els peus molt oberts, com si volgueren dirigir-se cap a

costats oposats. Destacaven els seus pantalons blancs, extremadament curts, que no li cobrien ni els turmells i que deixaven al descobert uns calçatins desaparellats, cada un de distint color. No eren menys sorprenents la seua jaqueta roja, la minúscula corbata, les sabates roges i punxegudes, el barret de bolet o el paraigua de coloraines. Però el més impactant era la gàbia amb el lloro que portava penjada del mànec del paraigua, obert a saber per què. Era el tipus més estrofolari que es puga imaginar.

El director, tan bon punt es va fixar en ell, va pensar: «Un venedor de llepolies o un faranduler. No ha començat el curs i ja ve disposat a pegar la tabarra». I, abans que arribara, va fugir cap a l'interior com si el perseguira el dolent de la pel·lícula, però l'home estrambòtic el va cridar:

—Eh!, espere, no es faça el desentés.

El senyor Onofre es va detindre i es va girar un poc avergonyit de la seua descortesia. Va observar els cabells llargs del color de la safanòria, el nas aguilenc i les galtes violàcies de l'home, abans de preguntar-li:

—Què desitja? L'advertisc que tinc molta pressa i que no volem comprar res ni tampoc interessa el teatre en este centre escolar.

Això de que «no interessa el teatre en este centre escolar» ho va dir tota d'una, com si ho haguera après de memòria quan va estudiar Pedagogia o com si fóra una ordre de la Conselleria d'Educació o del Ministeri.

—Vull parlar amb vosté, que és el director d'este col·legi.

—I com sap que sóc el director?

—Per la corbata de llacet.

El senyor Onofre es va rascar el cap. El nouvingut va aclarir:

—Un home vestit amb tanta extravagància només pot ser el director.

El senyor Onofre va moure ara el cap com si volguera traure's del cap una al·lucinació.

—I vosté qui és?

—Teòfanès Pruna, el nou mestre.

—El nou —va repetir el lloro, per si de cas no l'havia entés.

El director va obrir la boca com un felí davant d'una presa tendra, però l'home el va tallar:

—Vol un xiclet?

l abans que la tancara, li havia ficat una pastilla gegantina en la boca.

El senyor Onofre, mentre pensava com iniciar el seu regany a l'estrany professor pel seu retard a incorporar-se, es va dedicar a mastegar el xiclet, que, a poc a poc, va anar ablanint-se i fent-se apegalós. De tal manera que, quan va voler parlar, no li eixien les paraules.

—M'he retardat un poc —va continuar el nou professor—, però supose

que no m'han trobat a faltar. Com que ningú em coneix...

El director va pensar que pel seu desvergonyiment i indisciplina havia d'imposar-li un correctiu. I no se li va ocórrer res pitjor que:

—S'ocuparà d'una classe de majors
—va balbucejar a la fi, convençut que el seu major desig seria fer-se'n càrrec d'alguna de les classes dels xicotets.

L'home, en compte de disgustar-se, es va posar molt content amb la notícia. Com si li haguera anunciat una pujada espectacular de sou. Li va plantar un bes en la calba i va replicar:

—Moltes gràcies, és el millor premi que podria donar-me. Tan bo com si m'haguera assignat una classe de xicotets.

Al senyor Onofre se li van obrir els ulls i se li van unflar els nassos fins a quasi explotar. Va voler dir-li alguna grolleria, però de la seua boca només

va eixir un preciós globus rosa, que s'unflava i unflava com més creixia la seua indignació.

—Escolte, fa vosté uns globus magnífics. Ni jo mateix seria capaç d'aconseguir-los tan bons. Si vol, podem organitzar un campionat.

El director, que era llicenciat en Psicologia i en Sociologia, es va pegar un carxot i va indicar amb el dit al nou mestre que entrara en el col·legi, però amb tal infortuni, que va punxar el globus i va explotar. El xiclet se li va apegar a la barba, que va quedar com un cotó de sucre.

—Vaja a veure'm al meu despatx d'ací a cinc minuts —va dir, mentre intentava arrancar-se el xiclet de la barba.

El mestre Pruna va somriure, va tancar el paraigua, se'l va carregar al muscle i, amb la gàbia penjada del mànec, va passar a l'interior.

Als cinc minuts entrava en el despatx del senyor Onofre.

El despatx era xicotet i atrotinat, més o menys com una caixa de galletes vinguda a més. Tenia una única finestra per la qual es veia el coll de girafa d'una gegantina xemeneia, que vomitava tot el fum inimaginable: la pipa en què fumava, intoxicant-se, la gran ciutat.

Un racó, l'ocupava un esquelet humà amb pinta de raper amb ganes de festa. El senyor Teòfanès Pruna, en descobrir-lo, es va llevar respectuosament el barret i el va saludar amb un gest.

—Què fa vosté? —va preguntar el director, molt sorprés—. Només és l'esquelet d'un home.

—D'una dona —va puntualitzar el mestre Pruna.

—Com sap vosté...?

Però la seua pregunta es va quedar en l'aire, perquè l'esquelet va alçar i va estendre el que li quedava de

mà i el senyor Teòfanes li la va besar amb cortesia.

—Als seus peus, senyora.

El director no va saber mai si va ser la mà la que es va alçar o si va ser el senyor Teòfanes qui la va ajudar, però va perdre el desig de preguntar i només va dir:

—Sega, senyor Teòfanes.

—Vosté primer, senyor Onofre.

—Sega, dimonis! —va cridar el lloro, que era molt aficionat a bramar, potser per la seua condició de lloro espanyol.

—I dic jo...

«Malament —va pensar el mestre Pruna—, malament quan comença amb esta frase».

—I dic jo —va continuar el director—, no preferiria vosté un col·legi més tranquil? Podria canviar el seu lloc amb algun professor a qui poguera interessar esta zona. Precisament en conec un que...

—Un amic seu, veritat?

El senyor Onofre es va ruboritzar un poc perquè, en honor a la veritat, havia d'admetre que volia el lloc per a un amic de la infància i que va agafar un disgust de campionat quan va saber que l'havia aconseguit un mestre de poble.

—Doncs sí, un amic, però no crega que ho faig per amistat... —es va excusar el director.

—És que vosté creu que els llocs es canvien com els cromos? Si el seu amic vol una plaça en este col·legi, que se la guanye.

El director va mirar al sostre amb resignació, va sospirar i va continuar amb to d'infinita paciència:

—Mire, pel seu aspecte deduïsc que este no és el col·legi apropiat per a vosté.

—Quina relació hi ha entre el meu aspecte i la qualitat de la meua ensenyança i la meua preparació professional? —dit açò, el senyor

Teòfanès es va alçar i va compondre la seua figura—. A més, què ocorre amb el meu aspecte? Potser ha vist vosté algú més elegant que jo?, eh...?, eh...?

l va pegar una volta pel despatx com ho faria un model sobre la passarel·la en un desfilada de moda. El lloro va cridar:

—Templat! Guapo! —i va llançar un parell de xiulits d'admiració.

—Però els seus mètodes d'ensenyança potser no siguen hui els més adequats.

El mestre Pruna va ocupar novament el seu seient i va avançar el dit índex cap al director, quasi clavant-li'l dins d'un ull.

—Què sabrà vosté dels meus mètodes d'ensenyança! —i va abaixar la veu—. Se sap vosté de memòria el nom de les capitals de tots els països del món?

—Clar que sí —va afirmar el director, ferit en el seu amor propi.

—M'ho temia... No obstant això, no serà capaç d'imitar el cant de la cadenera, veritat?

—No.

—I el de la perdiu?

—Tampoc... —va admetre el director, ja un poc avergonyit—, però sé el del gall.

—M'estranya. Faça-ho.

—Quiquiriquic... —va cantar amb timidesa el senyor Onofre, agafat per sorpresa.

—Més alt, sense por.

—QUIQUIRIQUIC...! QUIQUIRIQUIC...!

En açò, es va obrir la porta del despatx, va aparéixer el cap de la senyora Tomasa i, després, va tustar a la porta, que tal era el seu costum: primer entrava i després trucava.

Tan bon punt va descobrir el senyor Onofre en la seua faceta de gallinàcia, va posar la mateixa cara que si haguera vist l'alcalde disfressat de *Superman*.

—Vol alguna cosa, senyora Tomasa?

—Res, dir-li que està vosté com una cabra. Sí senyor, com una *capra hispanica*.

I, després de tancar la porta de colp, se'n va anar.

El director va mirar fixament el nou mestre i va dir:

—Està bé, té vosté tot el dret a quedar-se. S'ocuparà de cinqué.

—Magnífic. On es troba l'aula?

—Eixint pel corredor de davant, la tercera classe a la dreta. Però no es preocupe, l'acompanyaré i faré la seua presentació.

Quan el director va obrir la porta de l'aula, un clarió va passar xiulant junt al seu cap. El mestre Pruna, amb un moviment agilíssim, va aconseguir agafar-lo al vol i li'l va donar al lloro. L'animal es va posar a xuclar-lo com si fóra una piruleta, perquè el calci és bo per a les aus.

—Qui ha sigut? —va preguntar el director.

Es va fer un silenci tan sòlid com els xiclets del mestre Pruna.

—Jo no he sigut —va afirmar una veu infantil, com si fóra una lliçó apresada.

—Ja ho sé, Òscar —va concedir el senyor Onofre.

El brunzit d'un exèrcit de borinots, en este cas humans, es va deixar sentir en la classe. El senyor Onofre, malhumorat, va ordenar silenci amb un gest i en va fer un altre al mestre Pruna, convidant-lo a passar.

Els xiquets, en veure'l, van començar a riure per sota el nas. El director els va mirar amb severitat i va dir:

—Vull presentar-vos el senyor Teòfanes Pruna... Quin és el seu segon cognom?

—Noentinc.

—Com que no té segon cognom?

—Clar que en tinc. Ma mare es deia Margarida Noentinc Martínez,

i per això el meu segon cognom és Noentinc.

Els xiquets van deixar escapar unes rialles i el senyor Onofre es va posar molt nerviós.

—Bé, doncs, el senyor Teòfanes Pruna Noentinc serà el vostre professor durant este curs. Espere que vos comporteu amb ell tan bé com fins ara ho heu fet amb els anteriors.

—Gràcies, gràcies... Encantat. Ah!, en compte de professor, preferisc el vell títol de mestre. Mestre és una paraula tan bella i que diu tant... Per a vosaltres seré el mestre Pruna.

—Bé, senyor Teòfanes, el deixe amb la seua classe —va dir el director—. I prou de rialles, xiquets.

Però tot just eixir, els alumnes van esclafir en riallades i comentaris divertits, provocats, sens dubte, per l'estrafolària figura del nou professor. L'aldarull es va fer ensordidor, fins que una veu enèrgica el va fer emmudir:

—Silenci!, a qui faça rebombori li arranque el nas.

Els xavals es van quedar més tallats que una tallada de meló d'Alger.

El lloro havia parlat.